

Bertje een fenomeen

Het was een zonnige dag in de zomervakantie van 2002 in de Perseput, waar een bbq werd gehouden ten voordele van GRB. We kwamen met vier aan Chris, Frank, ik zelf en Boke Rottweiler. Wie kwam ons daar met grappige snoet en wiebelend staartje tegemoet gelopen? Jazeker la Quinta. Boke vond haar een grappige "schuurborstel" en aanvaardde haar meteen. Vooraleer we ons realiseerden wat er ons overkwam, werd la Quinta geadopteerd, maar aangezien ik een afkeer heb van Spanje door hun wrede behandeling van dieren in het algemeen, besloot ik, de werkelijke adoptie moeder, haar om te dopen in Bertje en deze naam zou ze met waardigheid blijven dragen...

Bertje was een grappige kleuter die alles, maar dan ook alles overnam van Boke die haar vervangmoeder was. Zo gingen ze bvb samen plat op de grond liggen, meestal achter hoog opgeschoten grassprietten en dan hoorde je hen als het ware zeggen tegen elkaar "kijk Zij zien ons niet, maar WIJ zien hun wel". Bertje groeide op en werd een prachtige tienergalga. Ze las graag want ze verslond letterlijk boeken. Hoe dikker de boeken des te groter het verslinden. Ze hield van designmeubelen want de rechthoekige tuintafel moest dringend een metamorfose ondergaan. Ze beet de hoeken eraf totdat de tafel afgerond was en we genoodzaakt waren om aluminiumbanden rondom rond te leggen. Ook een van de poten van een tuinstoel moest het ontgelden. Ze hield van zonnebaden, liefst OP de tuintafel, ze hield van zwemmen, zelfs met een regenjasje de vijver induiken was voor haar geen probleem en ze verkleedde zich geregeld in boerka of speelde Trojaans paard met één van haar dekentjes. Ze was ook telkens het attractiepunt, samen met Boke, op het terras van de Molen op de wandeldijk, waar ze met hun beidjes van de zon genoten op hun felgekleurde donsdeken. Ontelbaar waren de terrasangangers die hen aaiden en Japanners die vroegen of ze een foto mochten maken van het koppel. Vele mensen dachten dat ze een pup van een Ierse wolfshond was. Je kon je geen groter compliment voorstellen.

Bertje leidde een prinsleven, in een gouden mandje. Ze heeft geen geweld ondergaan zoals vele van haar lotgenoten. Ze was steeds opgewekt, grappig in de omgang, lief en zeer aanhankelijk. Het was dan ook een enorme schok om te vernemen van de dierenarts dat er iets niet o.k. was met de longen. Ze geraakte geregeld buiten adem, kreeg zware hartinspanningen te verwerken en wilde niet meer eten. Ik lag zelf in de kliniek toen het noodlot toesloeg. Ze sliep op eigen houtje in, in het bijzijn van Ronny. Gelukkig heeft de dierenarts niet moeten ingrijpen want Bertje had een enorme afkeer van "meneer pik pik" die toch maar naalden in haar probeerde te steken. Ik voelde het zelf aan alsof ik haar in de steek had gelaten, vreselijke gedachte... de moment dat zij mij het meeste nodig had, kon ik door die klotenkanker niet bij haar zijn op het ultieme moment.

Bertje ging mee op reis, ze ging mee op café of op restaurant, kortom ze was overal bij en genoot van alle aandacht die ze kreeg van jong en oud, groot en klein. En nu heb ik mijn Spaanse pralientje moeten afgeven en dat doet pijn, zeer veel pijn. Ik ben absoluut niet gelovig maar ik denk dat zij nu samen met Boke, Tinake, Fikske en de vele vele andere dieren, happy is op de eeuwige honden- en kattenjachtvelden in doggyheaven. Ik babbel dagelijks met haar en ik denk dat zij samen met Boke mij door mijn herstelperiode gaat halen. Zij rekenden op mij, nu reken ik op hen!

Je was mijn pralientje, mijn Bertemieke, ons poppemieke. Het gaat je goed meid daar waar je nu bent en ik twijfel er geen seconde aan dat ze jou daar gewoon gaan verwelkomen als een oprechte vriendin... Dag lieve schat, love you with all my heart!

Je kindjes Betty en Ronny, Frank en Rita denken aan je.